

BØNN

Søster Cheryl C. Lant

Primær generalpresident

Kirkens skoleverks temakveld • 9. september 2007 • Brigham Young University

Jeg vil innlede vår samtale i kveld med å repetere en historie vi alle kjenner godt. Den handler om en ung mann som bodde i en stor by. På mange måter liknet den på våre byer i dag. Den var trang, støyende og full av mennesker opptatt med sine daglige aktiviteter – arbeid og lek – mennesker som var frustrert og stresset over å prøve å holde tritt med livet rundt seg. Det var en by full av fristelser. Det var mange røster som kjempet om hans oppmerksomhet – røster som oppfordret ham til å hengi seg til selviske ønsker om ting, makt, berømmelse og nytelse. Røster som oppfordret ham til å jukse litt her og lyve litt der. Røster som ville lokke ham med fordi alle andre gjorde det.

Denne unge mannen hadde mange valg å ta. Han hadde en familie – en familie som trolig minnet om mange av våre familier. Det var en familie med både sterke og svake sider. Foreldrene hans var gode mennesker som tok sitt ansvar for å lære sine barn korrekte prinsipper på alvor, og ønsket at deres barn skulle følge Herren. De var foreldre som trolig begikk feil en gang imellom i sine forsøk på å oppnå dette. Faren var en prestedømsleder. Han oppfylte flittig sitt ansvar overfor sin familie og overfor Kirken. Noen av barna i familien var ærbødige og lydige. Andre ønsket å gjøre som de selv ville – akkurat som i våre familier.

Denne unge mannen var som dere unge som er her i kveld. Han var oppvakt, seriøs, ærbødig, flittig og lydig. Han elsket sine foreldre og sin familie, og han elsket Herren. Han ønsket å ta de rette valgene. I likhet med de fleste av dere, lyttet han til sin far. Men det var vanskelig. Og etter hvert som tiden gikk, ble det stadig vanskeligere. Farens ord satte et skille mellom ham og hans venner og verden rundt ham. Han ønsket og trengte å få vite for seg selv om de tingene faren lærte ham var sanne.

Vi leser i Skriftene hvordan han gjorde det og hva som hendte: «Jeg ... hadde et inderlig ønske om å kjenne Guds mysterier, derfor ropte jeg til Herren. Og se, han så til meg og bløtgjorde mitt hjerte så jeg trodde alle de ord min far hadde sagt» (1. Nephi 2:16).

Da han sto ved avgjørende veiskiller i livet, henvendte denne unge mannen seg i ydmykhet til sin himmelske Fader i bønn, og han fikk svar på sin bønn. Denne unge mannen het Nephi.

Nephi måtte ta et valg. Det minnet mye om de valgene vi alle må ta i hverdagen. Selv om vår verden ser annerledes ut enn hans, var kreftene som virket på ham, ganske så like de kreftene som virker på oss. Han måtte velge mellom det som hørte verden til og det som hørte Herren til. Vi må også gjøre lignende valg. Nephi valgte å legge sitt sinn og sin vilje i Herrens hender. Han valgte å gå til den eneste sanne kilde til sannhet og rettferdighet i bønn. Han valgte å lytte til de svar Herren ga ham, og han valgte å adlyde. Den enkle handling som det var å be, åpnet døren til et liv fylt av muligheter og velsignelser for Nephi, men den er også et eksempel for oss i dag.

Nephi forklarte selv i 1. Nephi 19:23 at vi skulle «[anvende] alle Skriftene på oss, så de kunne være oss til gagn og lærdom.» I kveld skal vi snakke om det store prinsipp i evangeliet som ble anskueliggjort av Nephi. Vi skal snakke om bønn. Vi skal henvende oss til Skriftene og profetene for å finne forståelse. Vi skal «anvende» disse læresetningene på oss selv.

Mens vi gjør dette, vil jeg be dere tenke på bønnens rolle i deres liv og oppriktig og alvorlig overveie svarene på noen spørsmål jeg kommer til å stille – spørsmål som: Hva skulle jeg be om i mitt eget liv? Når og hvordan kan jeg be? Når jeg ber, ber jeg da inderlig og med tro? Føler jeg at mine bønner blir hørt? Tror jeg virkelig at Herren vil svare meg? Forstår jeg hvordan vi får svar på bønner? Kjenner jeg igjen svarene, og godtar jeg dem, selv om de ikke er slik jeg ønsker? Forstår jeg hva det vil si å vente tålmodig på Herren? Ber jeg med ærlig hensikt, noe som innebærer at jeg retter meg etter de svarene jeg mottar? Setter jeg de svarene jeg får ut i handling?

Før vi svarer på disse spørsmålene, skal vi snakke om bønn som prinsipp. Bønn er ganske enkelt prosessen

som gjør oss i stand til å kommunisere med vår himmelske Fader. Det er toveiskommunikasjon. Eldste Richard G. Scott lærer oss at «bønn er en himmelsk gave fra vår Fader i himmelen til ethvert menneske» («Benytt den himmelske gaven bønn», *Liahona*, mai 2007, s. 8). Uansett hvem vi er, hvor vi er, hva våre behov er eller hva vi har gjort, så er vi ikke alene. Vi har en kjærlig Fader i himmelen, som har gjort seg tilgjengelig for oss hvis vi bare vil henvende oss til ham.

Bønn gjør mange ting. Bønn er en av måtene vi kan uttrykke takknemlighet på. Den gir lindring og fred. Det er gjennom bønn at vi kan få et vitnesbyrd. Den hjelper oss å få orden på våre følelser og tanker ved at vi uttrykker våre bekymringer og ønsker til vår himmelske Fader. Den kan gi oss spesifikke svar. Vårt sinn kan bli opplyst fordi åpenbaring kommer gjennom personlig bønn. Bønn er spiren til omvendelse, det er gjennom bønn vi kan få vite at vi har fått tilgivelse, og bønn kan hjelpe oss å tilgi oss selv og andre. Bønn kan hjelpe oss å finne veiledning. Den kan hjelpe oss å ta avgjørelser.

Vi kan få hjelp på svært spesifikke måter. Det er gjennom bønn at vi kan finne styrke, både åndelig og fysisk. Bønn kan gi oss beskyttelse mot alle former for skade og ondskap. Vi kan få tilgang til enhver åndelig gave når vi oppriktig ber om det. Vi finner svar på alle livets spørsmål når vi stiller dem i bønn. Jeg vet at bønn har kraft til å helbrede – helbrede både når det gjelder fysiske og åndelige behov.

Bønn omfatter alltid enkeltpersoner – dere og meg – og den omfatter også hele Guddommen. Alle tre medlemmene av Guddommen involveres på følgende måte: Når vi ber til vår himmelske Fader i Jesus Kristi, vår talsmanns navn, besvares disse bønnene av vår himmelske Fader gjennom Den hellige ånd. Det er gjennom Den hellige ånd at vi føler Faderens og Sønnens kjærlighet.

Dere skal vite at jeg vet at disse bønnens prinsipper er sanne. Vi finner disse prinsippene i Skriftene og profetenes ord. Jeg har et personlig vitnesbyrd om bønnens kraft fordi jeg har opplevd mange av bønnens velsignelser i mitt eget liv. Men det jeg virkelig ønsker å snakke om i kveld, er hva dere føler for bønn – hvordan dere bruker den til å få tilgang til himmelens krefter. For å gjøre dette skal vi gå tilbake til spørsmålene jeg stilte i begynnelsen.

Hva trenger jeg å be om?

Det første spørsmålet er: Hva trenger jeg å be om i mitt eget liv?

Tenk etter hvor dere befinner dere i livet akkurat nå. Er det noe dere er bekymret for? Hender det at dere føler dere overveldet eller forvirret? Dere har sikkert utfordringer og bekymringer. Hva består de i? I Mormons bok lærer Amulek oss noen av de tingene vi skulle be om. Mens vi leser dette skriftstedet sammen, må dere tenke på de tingene jeg har nevnt. Vi skal lese i Alma 34, vers 17-26:

«Derfor, må Gud la det bli dere forunt, mine brødre, å begynne å utøve deres tro til omvendelse, så dere begynner å påkalle hans hellige navn, så han kan vise dere barmhjertighet.

Ja, rop til ham om barmhjertighet, for han er mektig til å frelse.

Ja, ydmyk dere og vedbli i bønn til ham.

Rop til ham når dere er på deres marker, ja, for alle deres hjorder.

Rop til ham i deres hus, ja, for alle i deres hus, både morgen, middag og aften.

Ja, rop til ham om beskyttelse mot deres fienders makt.

Ja, rop til ham om beskyttelse mot djevelen som er en fiende av all rettferdighet.

Rop til ham for markens grøde at den må bli rik.

Rop for hjordene på deres marker at de må forøkes.

Men dette er ikke alt. Dere må utøse deres sjel i deres lønnkammer og på hemmelige steder og ute i villmarken.»

Sier dette noe om hva vi kan be om? Jeg oppfatter det som at vi trenger å be om alt.

Alma ba om barmhjertighet så han kunne bli frelst. Han ba om at forsoningen måtte tre i kraft i hans liv. Han omvendte seg. Han ba for sin familie, sine eiendeler og sin fremgang. Han ba om beskyttelse mot Satan og fristelser. Jeg tror at da han fikk høre at han måtte be i sitt lønnkammer, på hemmelige steder og i villmarken, snakket ikke Herren bare om steder hvor han kunne be. Jeg tror han ba Alma gå til de hemmelige stedene i sitt hjerte og sitt liv og be angående alle sine personlige vanskeligheter og svakheter.

Hvis vi anvender dette skriftstedet på oss selv, kan vi se mange ting vi kan be om. Kan dette, i deres tilfelle, omfatte slikt som skolearbeid, det å velge et yrke og å møte og finne en verdig evig ledsager? Hva med å stifte hjem og familie? Hva med deres helse? Hva med deres personlige verdighet? Kan det omfatte deres personlige vitnesbyrd, deres ønske om å vite hvordan dere kan tjene Ham, deres behov for omvendelse og deres behov for styrke til å motstå fristelse? Omfatter det å be om at Den hellige ånd må veilede dere i alle ting?

Når vi ber, må vi huske å ikke bare be om de tingene vi ønsker. Vi må komme til det stadium at vi ber om de ting Herren ønsker for oss. Når vi gjør dette, vil det si det samme som at vi legger vårt liv i hans hender. Vi sier: «Jeg klarer ikke dette alene. Jeg ønsker ikke å gjøre dette alene. Jeg vil gjøre det på din måte.»

Når og hvordan kan jeg be?

Dette bringer oss til det andre spørsmålet: Når og hvordan kan jeg be?

Vi har naturligvis de faste bønnene som vi alle har lært å holde – personlige bønner om kvelden og om morgenen. Vi har familiebønner og bønner i forbindelse med våre sammenkomster. Dette er de første bønnene vi lærer å holde. Er vi ikke påpasselige, kan de bli rutinepreget og til og med oppramset.

Hvor ofte holder vi ikke en kjapp morgenbønn, for så å sprette opp og fare ut av døren – uten å tenke noe mer over det? Hvor ofte sovner vi mens vi holder kveldsbønnen, eller til og med hopper over den fordi vi er så trøtte? Når vi tenker over hvem vi snakker til når vi ber, hvor mye han har gjort for oss og hvor avhengige vi er av ham, gir det oss grunn til ettertanke. Når vi tar oss tid til å grunne når vi ber, gir det Ånden mulighet til å tale til oss.

Familiebønner kan være effektive. De kan skape samhold i familien og styrke familiens medlemmer i vanskelige tider. De kan beskytte. De kan gi lindring og fred. Da våre barn var på misjon, fant vi tidsdifferansen mellom oss og misjonen, og så fant vi ut når på døgnet – deres tid – vi holdt våre familiebønner hjemme, slik at de kunne vite akkurat når vi ba for dem. Flere av dem har sagt at de følte disse bønnene og ble styrket av dem på svært bestemte måter akkurat da de trengte det mest.

Vi lærer imidlertid i Skriftene at disse formelle bønnene ikke er den eneste måten vi kan komme til vår

himmelske Fader på. I Alma 34:27 leser vi: «Ja, og når dere ikke ber til Herren, så la hjertet være fylt og stadig oppløftet i bønn til ham om deres velferd.»

Vi kan alltid ha en bønn i vårt hjerte. Hva betyr så det?

Jeg tror det betyr at vi i vår sjel lengter til himmelen – til vår himmelske Fader. Det er den flyktige, men intense følelsen av «Takk». «Vær så snill å hjelpe meg.» «Hva er det rette for meg å gjøre?» «Hva skal jeg si?» «Jeg er så lei meg.» Det er å lengte etter lindring, styrke og veiledning når man er midt oppe i noe. Det er å føle glede over noe vakkert. Det er å se Den hellige ånd i virksomhet i vårt liv. Det er å åpne vårt hjerte i vedvarende kommunikasjon. Denne formen for bønn kan være mer eller mindre konstant hvis vi lar den. Vi styrer den med våre aktiviteter, våre omgivelser og hvilken tilstand vårt hjerte befinner seg i.

Hva er så noe av det som kan hindre dette i å skje? Høy og konstant musikk, til og med god musikk, kan ganske enkelt bli bråk som kveler en bønn før vi får formulert den i vårt sinn. Hvis vi omgir oss med kaos, rot og forvirring, kan dette legge en demper på Ånden. Hvis vi er for opptatt eller stresset i hverdagen, kan det hindre oss i å tenke på det som hører himmelen til. Ved å være på steder hvor vi vet at Ånden ikke kan være, vil det blokkere våre bønner. Hvis vi lar upassende og stygge bilder komme inn i vårt sinn gjennom det vi ser på Internett, på film eller på TV, eller gjennom det vi leser, ødelegger vi vår forbindelse til himmelen. Er vi sinte eller irriterte på andre, kan det lukke vårt hjerte.

«Men,» sier dere kanskje: «Disse tingene er en del av hverdagen. Hvordan kan vi unngå dem?» Jeg tror at disse tingene kan være en del av vår hverdag hvis vi tillater det. Vi har kontrollen – eller i det minste kan vi ha kontrollen.

Det er så viktig at vi tenker over vårt liv og hva vi må gjøre for å kunne motta himmelens velsignelser. Vi vil bli klar over hvor nær himmelen er om vi bare strekker oss etter den. Når vi strekker oss etter den, kan det hjelpe oss å komme i balanse når det gjelder det som hører Ånden til. Jo nærmere Ånden vi er, jo åpnere kan vårt hjerte være for kommunikasjon med vår Fader i himmelen. Det å ha en bønn i hjertet holder meg nærmere Herren enn noe annet jeg kan gjøre. Og jeg kan gjøre det hvor som helst og når som helst. Det er en livline for meg.

Ber jeg inderlig og med tro?

Vårt neste spørsmål er: Når jeg ber, ber jeg da inderlig og med tro?

Vi skal igjen tilbake til Alma 34:17-27. Hele dette skriftstedet forteller oss at vi trenger både inderlighet og tro. Legg merke til ordene «*utøve* deres tro», «*påkalle* hans hellige navn», «*rop* til ham», «*utøse* deres sjel», «*oppløftet* i bønn». Dette er mer enn bare en pliktoppfyllende bønn som holdes i all hast.

Alle bønner må komme fra dypet av vårt sinn og vårt hjerte. Så støtende det må være for Herren, som har gitt oss så mye, som står parat til å gi oss enhver velsignelse «hvis det er tjenlig for [oss]», når vi har gjennom våre bønner, sover gjennom dem, lar tankene vandre eller snakker lettsindig og uærbødig. Hvor ofte glemmer vi ham ikke helt og holdent, helt til vi har et presserende behov?

Iblant er våre bønner en inntrengende bønn om hjelp. Jeg husker jeg holdt en slik bønn da min den gang tre år gamle sønn var blitt borte. Han hadde lekt med de andre barna i hagen vår. Jeg slapp ham bare ut av syne et lite øyeblikk for å se til spedbarnet. Men plutselig var han borte.

Jeg holdt øyeblikkelig en desperat bønn om hjelp. Tanken slo meg at han kunne være ved svømmebassengen i et leilighetskompleks ca. tre kvartaler unna.

Han hadde aldri vært der før. Han hadde aldri vært i noen av leilighetene der engang. Bassenget lå inne i en bygning som var låst til enhver tid. Han visste ikke engang at det var der. Men følelsen var sterk.

Mens jeg løp ropte jeg til min 10 år gamle sønn som satt på sykkelen sin at han måtte skynde seg til svømmebassenget. Da han kom frem fant han sin lillebror og en annen liten gutt på samme alder som hadde visst om bassenget, akkurat idet de vasset ut i den grunne enden av bassenget. De hadde klær og sko på – og selv om døren hadde stått åpen var det ingen andre i nærheten.

Noen bønner er intense, og vi trenger svar umiddelbart! Men heldigvis er ikke alle bønner slik. Hvis vi jevnlig kommer til Herren i bønn, vil han være der når vi har akutt behov for ham.

Når vi ber med intensitet, viser det på en måte tro på at bønnen kan bli besvart. Tro er noe enkelt og barnslig for noen av oss. Den kan komme av kjærlighet

eller av at den aldri har blitt prøvd. For de fleste av oss er tro noe vi stadig må jobbe med. Vi kan få stor tro gjennom en enkelt opplevelse, men neste gang vår tro blir prøvet, virker det som om vi må begynne helt på nytt når det gjelder å virkelig stole på Herren. Jeg lover imidlertid at hvis dere ber, idet dere tror at vår himmelske Fader er der, at han elsker dere og at han kan besvare alle bønner, vil deres tro vokse og bli sterkere, og dere vil komme til et stadium i livet hvor dere vet at disse tingene er sanne. Å godta er begynnelsen på tro.

Tror jeg virkelig at mine bønner blir hørt og vil bli besvart?

Neste spørsmål: Tror jeg virkelig at mine bønner blir hørt og at min himmelske Fader vil svare meg?

La meg fortelle dere om en liten gutts bønn. Han heter Brayden. Han var veldig ung – fem eller seks år gammel. Han hadde lest Mormons bok sammen med familien. Familien pleide å lese noen få vers hver dag, for deretter å holde familiebønn.

En dag leste de Moroni 10:4: «Og når dere mottar dette, vil jeg be dere innstendig om å spørre Gud den evige Fader, i Kristi navn om ikke disse ting er sanne. Og hvis dere spør av et oppriktig hjerte, med ærlig hensikt og har tro på Kristus, vil han åpenbare sannheten av det for dere ved Den Hellige Ånds kraft.»

Det var Braydens tur til å be den dagen. Han innledet sin bønn slik han alltid gjorde, med de samme ordene, men så sa han nye nytt. Han sa: «Himmelske Fader, er Mormons bok sann?» Så stoppet han opp.

Han ventet så lenge at faren kikket opp for å se om han trengte hjelp til å fullføre bønnen. Men han trengte ikke hjelp. Til slutt sa han ganske enkelt: «Takk, himmelske Fader,» og avsluttet bønnen. Ånden kom inn i dette hjemmet og bar vitnesbyrd for hele familien om Skriftenes sannhet. Han ba med en enkel og vakker tro.

Dere er Guds barn på lik linje med Brayden. Dere er av stor verdi for ham. Han har gjentatte ganger i Skriftene befalt oss å «alltid be». Han har tilveiebragt forsoningen for å få oss hjem. Hvorfor skulle han ikke besvare deres bønner? Han vil det. Det lover jeg at han vil! Kanskje er det imidlertid ikke Herren vi tviler på. Kanskje det er vår egen verdighet vi tviler på. Kanskje det er vår manglende forståelse av hvordan Gud besvarer våre bønner som får oss til å tvile.

For bedre å kunne forstå hvordan vår himmelske Fader besvarer våre bønner, kan vi slå dette spørsmålet sammen med de neste tre, som er:

«Forstår jeg hvordan vi får svar på bønner?»

«Kjenner jeg igjen svarene, og godtar jeg dem – selv om de ikke er slik jeg ønsker?»

«Forstår jeg hva det vil si å vente tålmodig på Herren?»

Når vår personlige verdighet gjør oss kvalifisert, besvarer vår himmelske Fader alltid våre bønner. Legg merket til ordet *kvalifisert*. Vi må anstrenge oss for å være verdige til Herrens velsignelser.

President Harold B. Lee sa: «Hvis dere ønsker velsignelsen, holder det ikke bare å knele ned og be om den. Forbered dere på alle mulige måter for å gjøre dere verdige til å motta den velsignelsen dere søker» (*Stand Ye in Holy Places* [1974], 244).

Vi må være mottagelige for Ånden for å vite hva vi skal be om, og for å kunne skjelne hans svar. Det betyr imidlertid ikke at vi må være fullkomne eller noe i nærheten av det for å kunne be og få svar. Bønn er nemlig noe av det som gjør oss i stand til å omvende oss og bli fullkommengjort.

Vår himmelske Fader besvarer ikke bare våre bønner. Han besvarer dem alltid på den måten som vil gi oss evige velsignelser. Dette er et sant prinsipp. Men våre bønner kan bli besvart på mange måter. Han kan si ja. Han kan si nei. Han kan si ikke nå. Iblant føler vi kanskje at han ikke svarer oss i det hele tatt fordi vi ikke er i stand til å skjelne svaret. Vi må stole på Herren og hans valg av tid. Vi må lære å gjenkjenne svarene når de kommer.

Noen svar kommer litt om gangen for å styrke vår tro. Eldste Dallin H. Oaks har sagt: «Vi kan ikke fremtvinge det som er av Ånden. Det er slik det må være. Hensikten med vårt liv er å høste erfaring og utvikle tro, og denne hensikten ville bli forpurret hvis vår himmelske Fader opplyste oss i ethvert spørsmål eller veiledet oss i enhver handling» (*The Lord's Way* [1991], 36).

Noen svar er allerede gitt oss, og Herren stoler på at vi skal handle deretter. Noen ganger ber vi om hjelp til å velge mellom to like gode ting, og Herren gir oss sjansen til å bruke vår Gud-gitte handlefrihet.

Kanskje vi så inntrengende ønsker et bestemt svar på en bønn at vi er uvillige til å legge vårt liv i Herrens

hender og godta det svaret vi får. Vi vil ha det vi vil ha, og vi vil ha det nå!

Kanskje er problemet vårt at vi ikke gjenkjenner hvordan svarene kommer. Vi vet at noen bønner blir besvart på spektakulære måter, som for eksempel Joseph Smiths første syn, men som oftest kommer svarene på mer stillferdig vis. I Lære og pakter 8:2-3 leser vi om to måter Herren besvarer våre bønner på:

«Ja, se, jeg vil fortelle deg i ditt sinn og i ditt hjerte ved Den Hellige Ånd som skal komme over deg og som skal bo i ditt hjerte.

Nå, se, dette er åpenbaringsens ånd.»

Den første måten som nevnes, er i vårt sinn. Disse svarene kommer gjennom Den hellige ånds stille, lave røst, som tanker, ideer – kunnskap. Det kan være glimt av inspirasjon som vi gjenkjenner øyeblikkelig, eller det kan være ideer vi må jobbe med og som utvikler seg over tid. De ledsages vanligvis av en god følelse.

Den andre måten som nevnes, er i vårt hjerte. Denne har mer med våre følelser å gjøre. Vi kan få negative, forvirrende følelser som varsler oss om at svaret er nei. På den andre siden kan følelsene være gode, fredelige, betryggende og lindrende. Disse følelsene betyr at svaret er ja. Disse følelsene kan noen ganger virke som en brennende, intens følelse, og noen ganger kan følelsen være svært dempet.

Hovedprinsippene her er at vi har blitt befalt å be til vår himmelske Fader. Han hører hver eneste bønn. Han vil besvare våre bønner til vårt eget beste. Når vi vet dette dypt i vårt hjerte, vil vi ikke bli mismodige og vende oss bort fra ham. Når vi ikke øyeblikkelig gjenkjenner svarene, holder vi oss likevel trofaste og urokkelige – idet vi alltid ber for å lære hans veier å kjenne. Ånden kan hjelpe oss, og vi vil lære å skjelne hvordan svarene kommer og hva de er. Det kan være forskjellig fra person til person, og til og med fra situasjon til situasjon. Jeg vet at når vi kvalifiserer oss til å ha Den hellige ånd med oss til enhver tid, vil vi bli stadig bedre i stand til å se og forstå svarene på våre bønner.

Setter jeg svarene ut i handling?

Det siste spørsmålet er: Innretter jeg mitt liv etter de svarene jeg mottar på mine bønner? Setter jeg svarene ut i handling?

Jeg vet at Herren hører og besvarer bønner. Jeg tror imidlertid også at om vi stadig ber, men nekter å lytte og adlyde, vil han ikke bli like tilgjengelig for oss i fremtiden. I Lære og pakter 101:7-8 leser vi:

«De var sene til å lytte til Herren sin Guds røst, derfor er Herren deres Gud sen til å lytte til deres bønner og til å svare dem på den dag de er i vanskeligheter.

På den dag da alt var vel, aktet de mitt råd for intet, men når de kommer i vanskeligheter, søker de nødvendigvis meg.»

Når vi får svar fra Herren, må vi gå fremad i tillit og frimodighet. Jeg tror ikke han er fornøyd når vi stadig søker et annet svar når vi allerede har mottatt ett. Vi må huske hva han har gitt oss og handle deretter i tro.

Hender det noensinne at jeg ikke har lyst til å be?

Dere må ha meg unnskyldt, men jeg vil stille ett spørsmål til: Hender det noensinne at dere ikke har lyst til å be?

I 2. Nephi 32:8 leser vi: «For hvis dere ville lytte til Ånden som lærer menneskene å be, ville dere forstå at dere må be, for den onde ånd lærer ikke menneskene å be, men lærer dem at de ikke må be.»

President Brigham Young sa: «Det spiller ingen rolle om dere eller jeg har lyst til å be, når tiden er inne til å be, så be. Hvis vi ikke har lyst til det, skulle vi be til vi får lyst» (*Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe [1954], 44).

Mine kjære unge brødre og søstre, dere står ved en ny begynnelse i deres liv. Det er et nytt skoleår, en tid for nye opplevelser, nye vennskapsbånd – kanskje evige

bånd. Dere tar fatt på deres liv på mange måter. Dere har mange viktige avgjørelser foran dere. I forbindelse med disse avgjørelsene forventer vår himmelske Fader mye av oss. Han forventer at vi gjør alt vi kan – at vi tenker, arbeider og anstrenger oss. Men hvis vi er villige til å gjøre det på hans måte og legge vårt liv i hans hender, blir det så mye lettere. Og vi vil få det til.

I den engelske bibelordboken leser vi: «Hensikten med bønn er ikke å forandre Guds vilje, men å sikre oss selv og andre velsignelser som Gud allerede er villig til å gi oss, men som er avhengige av at vi ber om dem» («Bønn», 753).

Alt vi behøver å gjøre, er å ydmykt vende oss til ham og spørre, og så lytte og adlyde. For å si det enkelt, trenger ikke livet være så vanskelig som vi noen ganger gjør det. I 3. Nephi 18:18-20 leser vi:

«Se, sannelig, sannelig sier jeg dere, dere må alltid våke og be så dere ikke kommer i fristelse, for Satan ønsker å ha dere så han kan sikte dere som hvete.

Derfor må dere alltid be til Faderen i mitt navn.

Og hva som helst dere ber Faderen om i mitt navn som er riktig, med tro på at dere skal få det, se, det skal bli gitt dere.»

La oss følge Nephis eksempel. La oss vende oss til vår Fader i himmelen i ydmyk bønn. La oss motta de uendelige velsignelsene han har forbeholdt oss og vår familie.

Jeg vet at Gud lever! Jesus Kristus lever! De kjenner hver enkelt av oss. De elsker hver enkelt av oss. De venter på oss. Måtte vi være snare til å innrette oss og vende oss til dem i ydmyk bønn. I Jesu Kristi navn, amen.